

REGÉNYRÉSZLET

Kétezerakárhányban, egy kelet-európai, közepes méretű város határában éjszaka,

május valahányadikán

jelen vannak: Milen és Anwar, plusz két függőágy, némi fák, csillagok, felhők, egy város kipárolgása és állandó zümmögése
Nem történik semmi.

De történhetne akármilyen.

– Itt soha nem lesz béke – szólalt meg Milen váratlanul.

A mondat úgy hasított bele az éjszakába, mint egy puszkagolyó. Vagy inkább, ne legyen ennyire drasztikus. Úgy bukkant fel, mint az a sárga kutya a gyermekkori álmaimban. Az a kutya ugyanis azért bukkant fel, mert vártam rá.

A függőágyaink karikái halkán nyikorognak. Valószínűleg meleg van. Csalóka sötétség, és egy erdő, amely kiválóan letompítja a város zaját. A városét, amelyben mindkettőnk veszettül keresnek.

– Miért? – kérdeztem, habár tudtam a választ.

Azt már meg sem kérdeztem, hogy hol van ez az itt. Habár, Milen esetében, szinte teljesen mindegy, hogy hol létezik éppen. Finom szimatával, bárhol, azonnal kiszagolja a háborúskodást. Az ellentéteket. Az elfojtott indulatokat. A gyűlölködést. És annak kiindulópontjait. Ez nem valami különleges adottság. Ebbe született bele. Akárcsak én. Csakhogy én azt vallom, nem kell az ilyesféle dolgokat olyan nagyon komolyan venni. Egyáltalán, mit érdemes halálosan komolyan venni?

Élni kell csak, élni, élni, élni.

Valamikor közösen dolgoztuk ki azt a nagyfene elméletet, amely megmagyarázta, levezette, körülírta, hogy miért nem lesz soha a mi tájainkon béke. Vagy úgy egyáltalán, a Földön. Úgy emlékszem, mélyenszántó értekezésünk azzal a vadító gondolattal kezdődött, hogy a „kiválasztott nép” teóriája cseszelt el mindent. Az már más kérdés, hogy Milen aztán, kinkeserves magyarázatokba kellett bonyolódjon e vadító gondolat miatt, melyet könnyelműen népszerűsített ismerősei körében, mert azonnal a torkának ugrottak, és a forradalmi gondolatokat tartalmazó értekezés lényegével mit sem törődve, leantiszemitázták, holott szegény gyermeknek eszébe sem jutott semmi ilyesmi. De világlátásban hajlamos volt ilyen szerencsétlen kifejezéseket beépíteni a szövegeibe. Egyezzzünk ki abban, hogy tizenévesen az ember hajlamos a sarkításokra. De a nagy igazságokat is felismerheti. Csak azt nem tudja, mihez kezdjen velük. Ez később sem sokat változik.

– Mert évszázadok óta lenézzük az ellenfeleinket – válaszolta Milen.

Kicsit meglepődtem ezen. Ez valami új csavar lesz Milen hegyibeszédében, melyből évekre kimaradtam, és úgy őszintén, már nem is érdekel annyira. Valahogy távol kerültem ettől a témától. Azaz, dehogyan kerültem. Azt hiszem, eleve hiányzott belőlem egy csomó alkotóelem. Például, soha nem éreztem magam felsőbbrendűnek. És soha nem tudtam őszintén és hosszasan gyűlölni. Valakit, valamit. Azt sem éreztem, hogy bárki is az ellenfelem volna. Szarvashiba – nyilván. Régebben fenemód nyitottnak éreztem magam, míg rá nem jöttem, hogy a saját félelmeim mégiscsak határokat szabnak ennek a nyitottságnak. De minél öregebb leszek, annál komolytalanabb vagyok. És egyre ritkábban félek. Igaz, olyankor nagyon.

Milen sokatmondóan nyikorgatta a függőágyát. Magában mormogott, majd elhallgatott. Terhes csend ereszkedett ránk. Most muszáj visszakerdeznem valamit, mert ha nem, hisztériázni fog. És ma valahogy nincs kedvem szeretkezéssel oldani a feszültséget. Egyáltalán, a nemi öntudatom kikapcsolt mára. Nem érzem magam nőnek. Férfinak sem. Talán az erdő sejtelmes kipárolgásai miatt. Vagy a kutya tudja mi miatt. Valami baj van velem, de a legnagyobb baj az, hogy ez nem zavar.

– Ellenfeleinket? – kapaszkodtam bele Milen válaszában legkihívóbb kifejezésébe.

– Na igen. Ez a másik probléma – vágott vissza gyorsan Milen, és én már elképzelttem szomorú sorsomat, hogy egész éjszaka itt fogok függeni ezen a fán, mint valami elszédült denevér, és reggelig fogom hallgatni ennek a bölcs, bolgár ivadéknak az eszme-futtatásait a béke lehetetlenségéről. De az ördög, a Péter Sanyi*-féle, nem hagyott nyugton, és ahelyett, hogy alvást mímelve befogtam volna a számat, ismét kérdeztem:

– Micsoda?

– Hogy ellenfélnek nézzük azokat, akikkel együtt élünk – válaszolta.

Hát kellett ez nekem? Most legalább Mária Teréziáig, II. Rákóczi Ferencig, de minimum Bethlen Gáborig, sőt az is lehet, hogy egyenesen Csaba királyfiig fogunk visszaandalogni az időben, nagyszerű, dicső történelmünkben vagy micsodában. Makacs különcök pátriája ez. Vagyis ez itt, melynek fővárosában, két hársfán lógunk dél-amerikai származású függőágyainkban. Nem is értem különben, miért háborgok itt ezen a Milenen. Hiszen itt mindenki ezt teszi. Háborog. Felháborodik. Naponta. És ez évszázadok óta így megy. Ha kerül egy kis ideje, márpedig kerül, azonnal vitatkozni kezd. Állandóan intrikákat gyanít vagy szó. Kever-kavar. Gyanús mindenki. Mindenki valakinek a valakije. Vagy valamije. De köze van hozzá. Ez megcáfolhatatlan tény. Minket folyamatosan átvernek és elnyomnak. Erről kell beszélni, mert ha nem, azonnal ellenséget szimatolnak benned. Bárgyú ábrázattal járok-kelek közöttük. Vagy sejtelmes mosollyal. Biztos, hogy szaftos történetek keringenek rólam is a városban, de hát azok sohasem tudnak annyira szaftosak lenni, mint a valóság. Amelyet viszont én magam éltem meg.

– ... önálló állam – hallom Milen fája felől a mormogást.

Kisjézus, segíts! Nem akarok neki válaszolni, mert bármit válaszolnék, csak a szokásos fejmosást kapnám, hogy komolytalan és felületes vagyok, hogy nincsenek érveim, hogy jobb, hogyha inkább befogom a számat. Pedig a múltkoriban igazán szépen leveztettem neki, hogy miért nem tud itt segíteni sem kiveszni a gyűlöletet a szívecskékből, merthogy már a génjeinkbe is beépült, etcetera. Csodálatos módon, végig figyeltem, de azt hiszem, csak azért, mert nem várt felszólalásom a szája íze szerint volt.

Harmincévnévi ismeretség után nem olyan iszonyú nehéz azt a dallamot fütyülni, amelyik a másiknak tetszik. Sajnos, hozzátettem azt is, hogy én még erre sem vagyok képes, vagyis gyűlölködni, csak etnikai indíttatásból, és hogy ezt, önként és dalolva elismerem. Hát, naiv idióta vagyok ilyen tekintetben. Legalábbis Milen szerint. Aki egyre hangosabban mormog.

Bezárt füllel ringatózom a fámon, hintázni volna kedvem, és valami szirupos nótát énekelni... Ehelyett az eget bámulom. Ott legalább tényleg nem történik semmi. Mármint az égben.

Esküszöm, hogy nem ezért szöktem el a városból ezzel a pasással. Persze, arra sem tudnék válaszolni, hogy akkor miért is. Talán, mert egyrészt elszökni jó. Másrészt Milennel csak elszökni lehet. Csak úgy, simán elmenni kettesben, valahová, már régen nem. Rettenetesek ezek a férfiak, minden esetre. Ha nincs szex, akkor szónokolni akarnak. Csak úgy csendben lógni egy fán, azt nem. Azt nem lehet. Állandóan fitogtatni kell nekik az erőt. Vagy annak az illúzióját. Ocsmány módon megpróbálkozom most valami pacifista beszólással.

– De mégis. Most viszonylag béke van... Nem?

– A béke nem viszonylagos. Vagy van, vagy nincs. Itt nincs, nem is lesz – hangzott a verdikt Milen fájáról.

Sűrű sötétség borult ránk. Valami piszok nagy felhő kúszott fölénk, eltakarva a kilátást. A szél is fújni kezdett. Már láttam is magunkat, amint ázottan és megszegyenülten sompolygunk vissza élettársainkkal megosztott lakásainkba, éjnek évadján, egy-egy víztől csöpögő függőágyat cipelve. A függőágy egyébként a legjobb alibi. Az ilyen kiruccanásokat azonnal a depresszió rovására kell írni. És azt kell mondani, hogy azért vonultál ki ebbe az ominózus erdőbe, hogy végre egyedül lehess a lelki sebeiddel. És hogy, abban reménykedtél, hogy elkapsz egy olyan éjszakát, amikor a földönkívüliek meglátogatják ezt a bizonyos erdőt, és elrabolnak. Minden földi bánattal együtt. De nem jött semmiféle földönkívüli, csak a valószerűtlenül hideg, májusi eső, és te, úgy érezted, hogy lelki sebeid mellé igazán nem hiányzik a kétoldali tüdőgyulladás.

De az eső? Hát az most egyáltalán nem esett. A szél kedvesen ringatta a függőágyainkat. Az előbbi komisz felhő észrevétlenül eltűnt valahová. A félhold ragyogott, mint a mesében. De sem vasorrú bába, sem gnómok, sem repülő csészealjok nem tették tiszteletüket. Hőt egyedül dekkoltunk az erdő közepén. Na jó. A szélén. Milen duzzogott, és tovább mormogott magában.

– Pessimista vagy, Milen – mondtam neki, és megpróbáltam meggyújtani egy cigarettát.

– Lehet, lehetséges – dühnyögte.

– De azt nem tagadhatod, hogy az ember nem egy békés faj – válaszolta, és kecses indiánszőkelléssel mellettem termett.

A szájába dugtam az égő cigarettát, és bánatosan oda néztem, ahol a szemét sejtettem.

– El kell húzzak innen, mert ez egy mocsár, amely bugyborékolva fog elnyelni – villant be hirtelen, de eszem ágában sem volt megosztani ezt az értékes felismerést vele. Csendre vágytam, fojtogató, földre lapító csendre.

Csend az volt. De fertőzőt. Időnként belezümmögött a város. Mintha emlékezni akarna arra, hogy itt van. Pontosabban arra, hogy mi vagyunk itt. Közvetlenül mellette. És benne az életünk. Amely elől periódikusan elszökdecselünk. Mondhatni ciklikusan. Afféle lelki árapály jelenségnek engedelmességedve.

– Váltsunk témát! Vagy aludjunk – mondtam, és hátat fordítottam neki.

– Micsoda disznóság részemről ez a hátat fordítás – gondoltam. Hiszen ez nálam mindig azt jelenti, hogy: szabad a pálya. Tessék támadni. Filemon mondta egyszer, hogy olyan vagyok, mint egy sün. Aki tulajdonképpen azt akarja, hogy a hasát vakarják, de mindig elfeledkezik arról, hogy ehhez nem összegömbölyödni és tüskéket mutogatni kell. – Whatever – gondoltam még, és keresgélni kezdtem egy újabb cigarettát a táskám mélyén.

– Jellemző, hogy nem vagy hajlandó kényelmetlen témákról vitatkozni – téblábolt mellettem idegesen Milen.

Olyan erővel szívta a cigarettát, hogy minden slukkolás jajgatásnak tűnt. Emésztí ezt a fiút a sok gondolat. Ki kellene néha üríteni az agyat, azt hiszem. De Milen erre képtelen. Lazítani sem tud. Most is, majd szétfeszíti a vitatkozhatnék. Holott azért léptünk le, hogy végre csendben legyünk. Azt hiszem, Milennek a csend ott kezdődik, ahol nem érzékelhető Thea aurája. Ezt az aurás faszágot nem én találtam ki. Elenka írta ezt a férjcskéről, akinek, szerinte, ez a valamiye, vagyis az aurája, a falakat is átítatja. Sőt, néhány kilométeres körzetben, azt a helyet is, ahol laknak. Rettenetes lehet. Bár nem is értem, de Elenka szerint nem is érthetem, ehhez el kell mélyedni a tanokban. Visszaírtam neki, hogy erre nem vagyok hajlandó Erabbi óta, aki ugyanezt mantárizta nekem éveken keresztül, főleg a Jeruzsálem Oroszlánjai zsinagóga környékén, hogy aztán egyszer csak azzal rukkoljon elő, hogy ő az egyetlen férfi, aki méltó arra, hogy a magját belém vesse. Szó szerint így mondta, és azt hiszem, már a pusztá elképzelése is ennek a „belévetésnek” megbetegített. A beveteni való szerveimet főleg, de erről most nem beszélek. Milenre koncentrálok inkább, aki egyre idegesebben mászkál körülöttem.

– Jellembeli gyengeség volna? Nem szeretek vitatkozni – mondtam, a fene tudja, hányadszorra.

Mindig ezt mondom, amikor nem akarok valamit folytatni. Nem igaz különben, hogy nem vagyok hajlandó kényelmetlen témákról vitatkozni. Általában nem vagyok hajlandó. De néha igen. Mi ebben a rendkívüli? Milen mindig annyira felhúzza magát ezen.

– Aludjunk, aludjunk – mormogta lemondóan Milen, és visszamászott az ágyába.

– Most már nem tudok aludni – dühödtem fel, mert hirtelen minden lustaság elszállt belőlem.

Viszketni kezdtek még a sejtjeim is. A viszketés maga voltam abban a pillanatban. Valahogy nem találtam a helyem. Az erdő egyre barátságatlanabbnak tűnt. Mindenféle éjszakai bisz-basz kezdett körülöttünk repkedni. Bolondok ezek is, mint a maláriaszúnyog, amely csak hajnali kettő és négy között hajlandó támadni. Láthatatlan, de érzékelhető rovarokat hessegettem a fejem körül. Milen is valami hasonlót tett, és halkan káromkodott. Most már képtelen ötletnek találtam azt is, hogy éppen ide slisszoltunk el. De hát, világéletünkben képtelen ötleteink voltak. Tinédzserkorunkban, a vasúti sínekhez jártunk zúlni. Ki hallott még ekkora marhaságot? Persze, meg lehet magyarázni ezt is. Már akkor bennünk volt az örökös mehetnék. Filléres sorsjegyekkel akartunk hatalmas összegeket nyerni, hogy világgá mehessünk. De általában veszítettünk. Vagy csak egy csomag cigaretta árát nyertük meg. Füstöltünk, és vártuk a következő vonatot. Nem közlekedett túl sok akkoriban. Ma talán még annyi sem. A legjobb az volt, amikor a ködből előbukkant a mozdony, mint valami jura-kori szörnyeteg. Szerencsére erre a városra gyakran telepszik köd. Perverz kedvteléseinknek gyakran hódolhattunk tehát.

– És akkor, mi az ördögöt fogsz csinálni? Éjszaka van – kérdezte Milen álmos hangon, mintha azért jöttünk volna ide, hogy aludjunk.

– Semmit sem fogok csinálni. Itt fogok heverni, és gondolkodni fogok – mondtam, de akkor már tudtam, hogy félórán belül meggyőzőm, osonjunk vissza a városba, valami hetedrágú csehóba, ahol nem ismerhet meg senki, és ahol reggelig lehet inni. Vagy, fel fogok dühödni, én sem tudom, hogy micsodán, és csak úgy hazamegyek. És otthon nem magyarázok el semmit, nincs is mit magyarázni, és aludni fogok. Biztonságos helyen, mert innen, bármelyik pillanatban elvihetnek a földönkívüliek.

– Micsodán fogsz te gondolkodni? – kérdezte gúnyosan Milen, mint aki biztos abban, hogy nekem aztán semmi komoly nem juthat eszembe.

– Majd csak eszembe jut valami – mondtam dühösen.

– Nem jut neked eszedbe semmi – mondta ki Milen az előbbi gondolatomat, és idegesen lekászálódott a függőágyból.

– Hazamész? – kérdeztem sunyin.

– Nincsen nekem hazám – tért vissza Milen az előbbi báránykáihoz, és nagyot sóhajtott.

– De te nem szalamandra vagy. Hanem egy büdös kaméleon – tette hozzá ingerülten.

– A kaméleon nem büdös. És nem kételtű. Hanem hüllő. Én kételtű vagyok – mondtam derűsen, és én is leszálltam az ágyból.

– Menjünk le innen, valami hetedrágú kocsmába, ahol nem ismer meg senki, és ahol reggelig lehet inni – javasolta Milen fáradtan, és

a hóna alá csapta az összetekert függőágyat.

– Nem gondolod, hogy iszonyúan lehangoló életet élünk? – kérdeztem vidáman.

Milen nem szólt semmit, csak egyre gyorsabban ment. Alig bírtam lépést tartani vele. Ez az én pillanatom, gondoltam, és folytattam az előbb megkezdett prédikációt.

– Gondold csak végig, hideg fejjel – mondtam, és közben magamban röhögtem, mert elképzelttem Milen hatalmas agyát, mint valami extravagáns desszertet, folyékony nitrogénbe mártva.

– Harmincévesen megszökünk otthonról, azért, hogy egy kísértetek és földönkívüliek által frekvenciát erdőben lógjunk valami fákon éjjel kettőig, és aztán beülünk valami pocskék csehóba, pocskék alkoholokat fogyasztani. Miközben a végeérhetetlen vitánkat folytatjuk arról, hogy miért nem lesz itt soha béke, illetve hogy a sok kevert nemzetiségű ember, akik közé mi is tartozunk, végül is, milyen öntudattal rendelkezik, és ehhez hasonló marhaságok? – kérdeztem Milentől, miközben szinte futólépésben haladtunk a város felé.

Mintha nem is a szemem, hanem valami kamera közelített volna rá. Az épületek, fényestől, szagostól, hangostól, egyre közelebb és közelebb jöttek, és iszonyodva gondoltam arra a pillanatra, amikor majd meglátjuk az első embert. Mert végső soron, azért menekültünk mi ki ebbe az erdőbe, amelyből most futunk, hogy ne lássunk embert. Persze, gyarló módon, kettőben szöktünk, mert valakire azért még a magányban is szükség van. Egyszerűen képtelenek vagyunk egyedül maradni, és ha ebből indítanánk vitát, sokkal hamarabb eljuthatnánk valami épkezláb magyarázathoz az emberi lét értelmét illetően. De persze nem erről fogunk az alkoholgőzben beszélni, hanem arról, már megint arról, hogy hogyan történhetett az, hogy minden keverétségünk ellenére mi mégis magyarok lettünk. Holott ez egyáltalán nem olyan fontos.

Nyitva találtuk azt a kertet, amelyben csámpás lábú asztalok és lócák állnak elszórtan, göcsörtös almafák alatt. Annyira jellemző ez a hely a mi tájainkra, hogy elég csak ezt a mondatot leírni, és minden hasonszőrű azonnal tudja, hol van. Még akkor is, ha nem ugyanarról a helyről beszélünk. És ugyanazokat a meddő vitákat folytatjuk. Minden kelet-európai bölcs bánatos lesz, miután megiszik néhány kör alkoholt. Minden kelet-európai bölcs előbb-utóbb alkoholt fogyaszt, csámpás lábú asztal mellett, valamiféle gyümölcsfák alatt. És arról beszél, hogy el kell menni onnan, ahol éppen van, mert elviselhetetlen erejű ez a mocsár, előbb-utóbb mindenkit beszippant. Kiszívja belőle az életerőt. Az energiát. Az álmokat. Mondja mindezeket, és közben az az illúziója, hogy életerős szárnyakat növesztve köröz csámpás lábú asztalok, asztaltársaságok, almafák, földönkívüliek által látogatott erdők felett, melyben a fák úgy dülöngélnek, mint valami részegek, és közben az agyát, folyékony nitrogénbe mártva desszertként szolgálják fel, más tájak extravagáns asztalain.

– Van élet az alkoholon túl is – mondta Milen délelőtt tizenegy órakor, amikor a változatosság kedvéért a Mihály Arkangyal Imádása nevű templom tornyába igyekeztünk feljutni. Lacika boldogan vágta zsebre a húszast, és gyorsan bezárt minket a toronyba. Ezt a jelenetet mindig eljártsszuk. Valójában hátborzongató. Mert Lacikánál sohasem lehet tudni, hogy mikor lesz emlékezetkiesése. Milen most is, mint mindig, megnyugtat, hogy van nála öngyújtó. Azzal akar a bolond galambot sütni. Alkalmadtán. Szerintem, jelenlegi állapotunkban, képtelenek lennének bármit is megfogni. A tulajdon gondolataink is úgy repkednek a fejünkben, mint valami szárnyas hangyák rajzáskor. Az éjszakában nem sikerült elkerülni az elkerülhetlent, és összetalálkoztunk egy biológus ismerősünkkel. A nemzeti skizofréniaőről észrevétlenül tértünk át az ember eredetére. Azóta mindketten meg vagyunk győződve róla, hogy mi, valami deviáció lehetünk az anyatermészetnek. Mert nem úszni, hanem repülni akarunk. Óhatatlanul eszembe jutott Filemon is, aki még mindig a denevérszűzén dolgozik. Most már azt hiszem, azért, mert egyre erőteljesebben foglalkoztatja az emigráció kérdése. De rosvott múltja miatt legfeljebb átrepülhetne a határokon. Önerőből.

A másnaposság és a kezdődő depresszió meghatszorozta az erőnket. Máskor negyedóraig kaptattunk felfelé, zihálva és krárogva, a csúcok felé. Most, néhány perc alatt fent voltunk, és a legfelső toronyablakban üldögélve cigarettáztunk. Bánatosan bámultunk kifelé. Mindenki azt képzelhetett, amit akart, a városra köd ereszekedett, nem láttunk belőle semmit, csak egy szürke felhőt. A galambok fázósan gubbasztottak körülöttünk, nekik sem volt kedvük semmihez, még szarni sem, pedig akadt itt fent elég elfeledett relikvia, melynek jelen pillanatban semmilyen más rendeltetése nem volt, azon kívül, hogy a galambok leszárják. Azt hiszem, akár meg is foghattuk volna őket, olyan apatikusan üldögéltek filozófikus csendbe burkolózva. De itt fent, valahogy elfelejtettük azt, hogy be vagyunk zárva. Milen valamiket dűnyögött maga elé hal eredetünkről, de képtelen voltam odafigyelni. Kajjal ilyenkor már rég megkérdezte volna, hogy van-e valami ezen a búbánatos világon, ami kilendíthet engem ebből a sztoikus nyugalomnak tűnő totális érdektelenségből. Milen jól elvolt magával, és a halaival. Gondoltam, bedobom, hogy tőlem kérdezzen, elvégre aranyhal vagyok, lévén, hogy a Halak jegyében születtem. De aztán bevillant, hogy egy szilveszteri murin a képembe ordította, hogy én vagyok az abszolút anti-aranyhal megtestesítője, mert soha egy bűdös kívánságot sem teljesítek, a sajátjaimon kívül. Hallgattam tehát. Ameddig bírtam. A negyedik cigaretta után azonban úgy éreztem, hogy ebből elég. A világ lassan forogni kezdett, tornyostúl, galambostúl, Milenestúl. És tényleg, úgy kezdtem érezni magam, mintha egy akváriumban volnék, és állandóan falaknak ütköznék. Vagy kiugrom a bőrből, vagy mondok valamit. Érdekes módon, az soha nem jutott eszembe, hogy a toronyablakból levessem magam a tere, hogy odalent majd mindenki megcsodálhassa szétloccsant agyvelőmet. Pedig, 24 méter híján, száz métert zuhanhatnék. Azt hiszem, ennél sokkal nagyobbakat zuhantam. Lélekben. Vagy miben. Na persze sokkal hosszabb idő alatt. Ilyenkor iszonyúan bánom, hogy nem figyeltem oda Darvay papa fizikaóráin. Most ki tudnám számítani, hogy mennyi idő alatt érénk földet. Persze Milen, örömmel megtenné ezt helyettem, de most nincs kedvem örömet okozni neki. Bánatot sem. Valami semlegeset kell mondjak. És aztán, valahogy vegyünk erőt magunkon, és sompolyogjunk haza. Én? Ki leszek rúgva. Ez tuti. Szerencsére nem én kell elköltözzen. Az élet harmadik évtizedének is vannak apró örömei. Számomra, aki már annyit költözött, különböző okokból, ez egy komoly megvalósítás. Erőt vettem magamon, és beszóltam. Tudtam, hogy nem lesz sikerem, és mégis.

– Elmegegyek innen – mondtam Milennek, és ő, ahogy vártam is, szerencsére nem vett komolyan.

Hogyha valaki hinni kezd bennem, azonnal cselekvésképtelen leszek. Ha viszont kételkedve, sőt gúnyosan mosolyogva fogadják a bejelentéseimet, előbb-utóbb megteszem azt, amivel fenyegetőzöm. Így kezdtem írni is.

* Kedvenc katolikus papunk, akiről még lesz szó.

Kategoria: vers, próza
Denumire autor: Márton Evelin

Látó Szépirodalmi Folyóirat